

Щоб жертвою не стала правда

Напередодні 25-ї річниці Незалежності України в кінотеатрі «Мир», що у Здолбунові, відбулася знакова подія – презентація книги демобілізованого воїна АТО Петра Солтиса «370 днів у камуфляжі». Глядацький зал був майже повний. Того дня сюди прийшли справжні патріоти, друзі й бойові побратими автора, матері полеглих на цій війні солдатів. Захід вийшов дуже теплий і душевний. Краялося серце, бо час від часу в розповідь Петра Солтиса впліталися здушені жіночі ридання.

Щоб зрозуміти чому народилася книга, треба знати біографію її автора. Петро Солтис – здолбунівчанин. Патріотизм ніколи не був для нього просто модним словом. Навчаючись у Рівненському педагогічному інституті, був активним членом дисидентського клубу, який закумулював тих, хто хотів справжніх змін у державі, у свідомості людей. За передові погляди його мало не виключили з вузу на останньому році навчання. Він – учасник обох Майданів, добровольцем пішов на оту незрозумілу і непотрібну нашому народу гібридну війну. Петро Солтис більше року воював у складі першого гаубичного батальйону 44-ї окремої артилерійської бригади. Він відчув реалії протистояння між Україною та Росією. Саме там зрозумів глибоку суть вислову грецького філософа Есхіла: «На війні першою жертвою стає правда». І тоді принциповий, чесний чоловік, який протягом життя виступає на боці справедливості, взявся за перо. Щодня він писав військовий щоденник, який згодом став основою книги «370 днів у камуфляжі».

– Третій рік ми протистоїмо окупанту на сході. І не скоро нам стане відома правда про справжні причини війни, які старанно приховують від народу політики – звернувся до залу Петро Солтис. – Вже нині відбувається фальсифікація фактів, деформовано висвітлюються події, що відбуваються.

фактифікація фактів, деформовано висвітлюються події, що відбуваються на фронті. Тож на прикладі нашої дивізії я хотів показати, якою є війна очима солдатів. Захотілося залишити для своєї сім'ї після себе правдиву розповідь про те, що я побачив і що пережив. Війна на сході несподівано дала відповіді на багато питань: ми отримали чітке розуміння, що наша держава має йти лише своїм шляхом. Сподіватися на те, що хтось чудесним способом нам подарує незалежність, добробут чи мир – не варто. Усе ми маємо зробити своїми руками. Адже справжня незалежність у тому, коли кожна людина зокрема і громада у цілому почувуються у країні вільно, коли не потрібно гнути спину перед окупантом, або чиновником. А для цього щодня кожному потрібно робити маленькі поступальні кроки.

Книга вже за кілька днів надійде у продаж у Здолбуніві. Зацікавленість нею виявила українська діаспора. Частину накладу автор має намір передати у шкільні бібліотеки свого району. На їх закупівлю місцева влада вже знайшла кошти. Петро Солтис очікує, що подібні кроки зробить облрада та райради інших районів. Велику допомогу у виданні цієї книги надав голова Здолбунівської райдержадміністрації Сергій Кондрачук.

Дружина автора Раїса Солтис разом із донечками Марією та Софією хвилювалися напередодні презентації.

– Ми сподівалися, що війна закінчиться за кілька місяців, – говорить Раїса Василівна. – На жаль, війна триває і не відомо, коли завершиться. Кожне покоління несе свій хрест за Україну. Нині наша держава переживає найбільше випробування у своїй новітній історії – війну. І молитвами матерів, дружин, дочок звертається до своїх захисників: «Повертайтеся живими додому!».

Ліда ПОЛЬОВА